

# A tudomány és a teremtés

# A tudomány és a teremtés

*„Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.”*  
**Mózes első könyve 1:1**

A tudósok egyre többet tudnak meg az univerzum hatalmasságáról és összetettségéről. Sokan közülük nyíltan elismerik, hogy minél jobban kutatják azt, annál inkább meggyőződnek arról, hogy mindezen nagyszerűségért egy Legfőbb, Intelligens Teremtő a felelős. Ez már régen nyilvánvaló volt Dávid prófétának is, aki így írt: „Az egek hirdetik Isten dicsőségét, és a boltozat mutatja keze munkáját. Nap napnak hirdeti, és éjszaka éjszakának mutatja a tudást.” Zsoltárok 19:1,2

Ézsaiás próféta biztosít bennünket arról, hogy Isten „megalkotta a földet... nem hiába teremtette, hanem azért, hogy lakott legyen.” (Ézsaiás 45:18). Nyilvánvaló, hogy Isten azért alkotta meg a földet, hogy lakott legyen. A Teremtés könyvében szereplő teremtéstörténetből kiderül, hogy a föld fő lakója az ember lett volna.

Amikor megteremtette első szüleinket, Isten így szólt hozzájuk: „Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be [héberül: töltsétek meg] a földet, és hajtsátok uralmatok alá; uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és minden élőlényen, amely a földön mozog.” (Mózes első könyve 1:28). De ahhoz, hogy teljes mértékben részesülhessenek ebben az

örökségben, az embernek bizonyítania kellett hűségét az isteni törvény iránt. Ádám ebben elbukott, és halálra ítéltetett.

Ez nem jelenti azt, hogy Isten terve kudarcot vallott. A Biblia kinyilatkoztatja, hogy Isten Krisztus által biztosított egy „” megváltást a bukott ember számára. „Mint Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.” (1 Korinthus 15:22). Az embert visszaveszik engedetlenségéből, és lehetőséget kap arra, hogy méltónak bizonyuljon arra, hogy abban a csodálatos otthonban éljen, amelyet Teremtője biztosított számára. A földet teljes mértékben benépesítik majd, nem egy haldokló faj, hanem egy olyan faj, amelyet visszaállítottak a tökéletes életre, és amelyet a bűn ellen megerősített a tapasztalatból származó tudás, amely az engedetlenség szörnyű következményeiről szól.

Ezt a nagy tervet, amely az elhunyt és haldokló emberi nemzetség helyreállítását célozza, a Biblia a „feltámadás” szóval írja le. Péter pedig „helyreállítás idejének” nevezte, amelyről, ahogy mondja, Isten szent prófétái a világ kezdete óta beszéltek. (Apostolok Cselekedetei 3:20,21). Ahogyan a Biblia nyitó fejezetei az ember teremtésével és bukásával kapcsolatos alapvető tényeket ismertetik, úgy a Biblia többi része is feltárja a Teremtő tervét azok helyreállítására, akiket ő teremtett, hogy uralkodjanak a földön.

Ha felismerjük, milyen pontosan írja le a Biblia a Földdel kapcsolatos számos alapvető tényt, az csak erősítheti hitünket abban, hogy a Jelenések könyve

Isten ránk vonatkozó tervének kinyilatkoztatása. Például az ókoriak azt hitték, hogy a Föld lapos, ma viszont már bizonyított, hogy gömb alakú. Erre a tényre a Biblia már 3000 évvel ezelőtt utalt. Ézsaiás könyvében olvashatunk „a föld köréről”. Ézsaiás 40:22

India ősi bölcsei azt tanították, hogy a Földet egy elefánt háta tartja, amely egy teknősen áll. A görögökről híres volt nagy bölcsességük, de a legjobb elmélet, amire képesek voltak, az volt, hogy a Föld Atlasz hátán nyugszik. A Biblia már jóval azelőtt hirdette az igazságot ebben a kérdésben, hogy az emberi bölcsesség felfedezte volna. Jób próféta a Teremtőről így szólt: „Ő kiterjeszti az északot az üres tér felett, és a földet a semmibe függeszti.” Jób 26:7

## A FÖLD ALAPJAI

A Teremtő így kérdezte Jóbot: „Hol voltál, amikor a föld alapjait leraktam? Mondd meg, ha van értelmed!” És ismét: „Mi támasztja alátámasztja az alapjait, és ki tette le a sarokkövét?” (Jób 38:4,6). A ma már megállapított geológiai igazságok fényében úgy tűnik, hogy ezek a kérdések a Föld kialakulásának meghatározott jellemzőire vonatkoznak. Az ember otthonának valóban vannak „alapjai”, amelyek szilárdan nyugszanak azon a – feltehetően szilárd – nikkkel-vas anyagból álló tömegen, amely a Föld középpontjának magját képezi.

A Föld „sarokköve” némileg hasonlít egy piramis „fő sarokkövéhez”, azzal a különbséggel, hogy nem a tetején, hanem a közepén helyezkedik el. Így a Föld teljes súlya a központi magjára nehezedik. A „The

Making of the Earth” (A Föld keletkezése) című műben (Encyclopedia of Modern Knowledge, 192., 193. oldal) J. W. Gregory professzor hét hatalmas alapot említ, amelyek a Föld felső kéregét támasztják alá. Ezek Észak- és Dél-Amerikában, Ázsiában, Afrikában, Ausztráliában, valamint kettő Európában található.

Bár az óceánok hatalmas súlyt képviselnek, és nehéz bazaltos anyagból álló aljzat támasztja alá őket, az Úr további támaszt biztosított a kontinensek számára. Nem csoda, hogy a zsoltáros a Teremtőről így írt: „Ő helyezte a világot az alapjaira, hogy soha ne mozduljon el.” Zsoltárok 104:5

## MÉRETEK

Isten egy másik fontos kérdést is feltett Jóbnak a Földdel kapcsolatban: „Ki mérte ki annak méreteit, ha tudod? Vagy ki feszítette ki rajta a mérőzsinórt?” (Jób 38:5). A méretek elengedhetetlenek egy építész számára, amikor egy épületet tervez. Nemcsak magának az épületnek kell megfelelő arányú méretekkel rendelkeznie, hanem ezeknek a környező tárgyakhoz és körülményekhez is viszonyulniuk kell.

Így volt ez a Föld tervezése során is. A nagy Építész minden tekintetben olyan méreteket választott, amelyek megfeleltek tervének céljának. A Föld átmérője körülbelül 8 000 mérföld. Ennek a méretnek a jelentőségét csak akkor értékeljük igazán, ha összehasonlítjuk a Hold kisebb méretével, valamint a Jupiter és a Szaturnusz sokkal nagyobb méreteivel.

A Föld óceánjai – úgy vélik – a Föld kialakulásának korai szakaszában, amikor még forró tömeg volt, kilöködött vízgőzből keletkeztek. A Föld átmérője tehát meghatározná a gőz mennyiségét a felszíni méretekhez viszonyítva. A Hold esetében, mivel az sokkal kisebb, a gázokból származó víz mennyisége olyan csekély volt, hogy a Hold lehűlése során teljesen kiszáradt, ennek eredményeként nincs víz a Holdon. A tudósok viszont azt mondják, hogy a Jupiter és a Szaturnusz méretű bolygók olyan hatalmas mennyiségű vízgőzt bocsátottak ki, hogy szárazföldi területeik teljesen elmerültek a víz vagy a jég nagy mélységei alatt. Ha a Földnek az ember számára lakhatóvá kellett válnia, akkor megfelelő méretűnek kellett lennie, és az isteni Teremtő tudta, hogy milyen méretre van szükség ehhez.

Emellett a Naptól való távolságnak is pontosan megfelelőnek kellett lennie ahhoz, hogy a Föld megfelelően felmelegedjen, de ne legyen túl forró. A Nap körülbelül 93 millió mérföldre van a Földtől. A tudósok szerint, ha a Napot 120 millió mérföldre távolítanák el, mindannyian megfagyunk. Vagy ha a Napot 60 millió mérföldre hoznák a Földhöz, mindannyian elégnénk; sőt, a növényzetet is elpusztítaná a hőség.

Milyen jelentőségteljesek voltak azok a kérdések, amelyeket a Teremtő feltett Jóbnak: „Ki mérte ki annak méreteit, ha tudod? Vagy ki feszítette ki rá a mérőzsinórt?” Ezek nem hiábavaló kérdések voltak. A Teremtő azért fogalmazta meg őket, hogy kinyilatkoztassa bölcsességét és szeretetét, amellyel

ezt a csodálatos otthont biztosította az emberiség számára.

## HOGYAN TEREMTETTE

A Biblia nem magyarázza el, hogyan valósította meg Isten a teremtést. A Biblia csupán azt állítja, hogy „Isten teremtette az eget és a földet”. A tudósok azonban általánosan egyetértenek abban, hogy függetlenül attól, hogy honnan származik a Földet alkotó anyag, volt egy időszak, amikor a Föld felszíne forró, olvadt massa volt, amely később lassan lehűlt, és így alakult ki a mai állapota.

Általánosságban a Biblia ezt azzal az egyszerű kijelentéssel írja le, hogy a föld „formátlan és üres” volt ( ), vagyis alak nélküli (1Mózes 1:2). A Teremtés könyve első fejezete éppen erről az időről szól, amikor a föld még nem volt alkalmas az életre. Ez a teremtésről szóló beszámoló hat szakaszra, napra vagy korszakra utal, amelyek során a föld eljutott a mai, lakható állapotába.

## TEREMTÉS

A geológusok felfedezték ezt a rendezett fejlődést, és bár nem ugyanannyi időszakra osztják fel a folyamatot, mint a Teremtés könyve, a fejlődés különböző szakaszaiban történt eseményekre vonatkozó felfedezéseik figyelemre méltó összhangban vannak a Teremtés könyvével. A tudósok négy fő korszakot különböztetnek meg, amelyeket rövidebb időszakokra osztanak fel.

Nem kell túlzottan szigorúan ragaszkodnunk ahhoz, hogy pontosan meghatározzuk az összhangot a tudósok által megállapított időszakok és a Teremtés könyvében szereplő „napok” között. Végül is a Biblia beszámolója arról, hogyan készült fel a Föld az élet fenntartására, mindössze harmincegy rövid versben szerepel, míg a tudósok szinte számtalan kötetet írtak erről a hatalmas munkáról. A hat általános szakasz nyilvánvalóan mindaz volt, amit a Teremtő szükségesnek tartott megemlíteni ahhoz, hogy tiszteletteljes népének megadja a hitük fenntartásához szükséges információkat.

### AZ ELSŐ NAP

Az első „nap” elején Isten Lelke – mindenható hatalma – „lebegett a vizek felett”. (1Mózes 1:2). Az itt „lebegett” szóval fordított héber kifejezés azt jelenti, hogy „költött”, ahogyan a madár költ a fészken. Mint tudjuk, a költési folyamatnak több szakasza van. Gallyakat gyűjtenek a fészek kialakításához. Ezeket fűvel vagy más puhább anyagokkal bélelik ki, végül pedig puha tollal, hogy a fiókák kényelmesen érezzék magukat. Ezután következik a tojásrakás és a tojások melegen tartása, amíg a fiókák kikelnek.

Általánosságban ez jól illusztrálja, hogyan lebegett a Teremtő Lelke, vagyis hatalma a föld vizei felett, hogy végül otthont teremthessen a földre szánt számtalan teremtmény számára, és különösen az ember számára. Ez a lebegés az első nap kezdetén vette kezdetét, amikor „sötétség volt a mélység felett”, és addig folytatódott, amíg az ember, férfi és nő, az Ő

képmására nem lett teremtvé a hatodik „nap” végén. Mózes 1:2, 27–31

Amikor Isten Lelke elkezdett lebegni a vizek felett, „sötétség volt a mélység felett”. Mivel ez még azelőtt történt, hogy a szárazföld és a víz elválasztásra került volna, a Föld felszíne egy hatalmas óceán volt. Isten így kérdezte Jóbot: „Ki zárta be a tengert ajtókkal, amikor kitört, mintha anyaméhből jött volna elő? Amikor a felhőt ruhájává tettem, és a sűrű sötétséget pólyájává?” Jób 38:8,9

Isten kérdése jól utalhat arra, hogyan jött létre a tenger. A tudósok egyetértenek abban, hogy a földtömeg lehűlése során a külső rétegen szilárd kéreg képződött. Egy ideig ez a kéreg bezárva tartotta a forró gázokat, vagy – ahogyan Isten kérdése sugallja – „ajtókkal zárta be”. De a bezárt gáz hatalmas nyomást épített fel, és „kitört” a Föld felszínén elszórt számtalan apró kráteren keresztül, majd lehűlt, kondenzálódott, és a Föld forró felszínére hullott. Így „született” a tenger, amit Isten az anyaméhből való kilépéshez hasonlított.

A Teremtő így szólt: „Legyen világosság!”, és e parancsára „lett világosság” (1Mózes 1:3). A tudósok egyértelműen megállapították, hogy a Nap jóval a Föld előtt jött létre, és valószínűleg ez volt az a fény, amelyre a Teremtő parancsában utalt, bár akkor még nem hatolt át a Földet körülvevő gőz- és gázfelhőkön olyan erősségű fényességgel, mint később.

Mózes első könyve 1:4–5: „Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől. És Isten a világosságot

nappalnak nevezte, a sötétséget pedig éjszakának.” Maga a Föld hozta létre a választóvonalat a sötétség és a világosság között. A Földnek a Nap felé forduló oldala világos volt, szemben a földgömb másik oldalán uralkodó sötétséggel.

## **NEM HUSZONNÉGY ÓRA**

Ahogy a nap fénye halványan kezdett áthatolni a Földet körülvevő sűrű nedvességrétegen, véget ért az első korszak, amikor Isten a bolygó felett lebegett. A feljegyzés így szól: „Este lett, majd reggel: ez volt az első »nap«.” (1Mózes 1:5). Néhányakat félrevezetett az ebben a kijelentésben használt „nap” szó. Ez a héber „yowm” szó fordítása. Bár az Ószövetségben ezt a szót gyakran egy tizenkét vagy huszonnégy órás szó szerinti napra alkalmazzák, a szent írók nem korlátozták így a használatát.

Mózes II. könyve 13:10-ben, Mózes III. könyve 25:29-ben, Mózes IV. könyve 9:22-ben és más helyeken ugyanezt a héber szót „év”-nek ( ) fordítják. A Teremtés könyve 40:4-ben és a Józsué könyve 24:7-ben „évszak”-nak fordítják. A Mózes első könyve 4:3-ban és 26:8-ban, valamint számos más helyen a „yowm” szót „időnek” fordítják. Ezek a hivatkozások egyértelműen rámutatnak arra, hogy ennek a héber szónak a jelentése nem korlátozódik egy huszonnégy órás napra.

Ráadásul a Biblia gyakran használja a „nap” szót tágabb értelemben. Az izraeliták által a pusztában töltött negyven éves időszakot „a pusztában töltött kísértés napjának” nevezik (Zsoltárok 95:8). Ézsaiás

Krisztus földi királyságának korszakára „napként” utal. (Ézsaiás 11:10). A Mózes első könyve 2:4-ben pedig a teremtés teljes időszakát „az a nap, amikor az Úr Isten megteremtette a földet és az eget” néven említi.

Ebből tehát egyértelmű, hogy a héber „yowm” szó egyszerűen egy olyan időt, évszakot vagy korszakot jelöl, amely alatt bizonyos események zajlanak, vagy egy adott munka végbemegy.

Azt olvassuk, hogy „este lett, majd reggel: ez volt az első nap.” Az itt „estének” fordított héber szó szó szerint „alkonyatot” vagy „sötétséget” jelent. A Szentírás Szerzője nyilvánvalóan azt akarja, hogy megértsük: minden teremtetési időszaknak homályos, sötét kezdete volt, és minden korszak munkájának befejezése egy ragyogó reggel volt. Az első „napról” szó szerint igaz volt, hogy sötétségben kezdődött, és az isteni parancsszóval végződött: „Legyen világosság!”

## A MÁSODIK NAP

A második teremtetési szakaszban alakult ki a Föld légköre. „És Isten így szólt: Legyen egy égbolt [kiterjedés] a vizek között, és válassza el a vizeket a vizektől.” (Mózes 1:6). A vizeknek ez az „égbolt” általi elválasztása azt jelentette, hogy a víz fő tömege a Földön maradt, míg hatalmas mennyiségű vízpára lebegett a légkörben.

A tudósok szerint a forró Földről származó fennmaradó gázok – amelyek nagy része kondenzálódva forró víz óceánját alkotta – most a

légkör kialakításához szolgáltak. De ezeket a gázokat az isteni bölcsességnek kellett úgy szabályoznia, hogy pontosan a megfelelő mennyiségű oxigént biztosítsák a Föld később teremendő számos lélegző teremtménye számára.

Ézsaiás próféta így írta: „Kiteríti az eget, mint egy függönyt, és kiterjeszti, mint egy sátrat, hogy benne lakozzon.” (Ézsaiás 40:22). Milyen gyönyörű módon írja le a Földet körülvevő légkör kiterjedését!

A Föld légköre elengedhetetlen az élethez, nemcsak azért, mert oxigént biztosít minden lélegző teremtmény számára, hanem azért is, mert lehetővé teszi azt a körforgást, amelynek révén a Föld vízellátását biztosítja. A Nap az óceánok vizét gőzzé alakítja, az felemelkedik a légkörbe, majd esőként vagy hóként hullik vissza a Földre. Isten így kérdezte Jóbot: „Ki bocsátja az esőt a terméketlen földre, a sivatagba, ahol senki sem lakik? Ki küldi az esőt, hogy kielégítse a kiszáradt talajt, és hogy a gyengéd fű kihajtszon? Van-e az esőnek atyja? Ki szüli a harmatot?” Jób 38:26–29

A légkörben több milliárd tonna víz lebeg, készen arra, hogy a földre „szóródjon”. Micsoda csodálatos öntözőrendszer! Hogyan tárja fel ez az isteni Építész bölcsességét! És milyen egyszerűen van leírva – Isten megteremtette a boltozatot, és elválasztotta a boltozat alatti vizeket a boltozat feletti vizektől: és így lett. És Isten a boltozatot „mennynek” nevezte. (Mózes 1. könyve 1:7,8). Az a héber szó, amelyet itt „mennynek” fordítottak, ugyanaz, amelyet „levegőnek” is fordítanak. Ezért éppoly helyes lenne azt mondani, hogy Isten a „boltozatot” levegőnek nevezte.

A Föld légkörének kialakulásával ez a korszak véget ért. „És lett este, és lett reggel: a második nap.” Mózes 1:8

## A HARMADIK NAP

A harmadik „nap” vagy korszak során megjelent a Föld szárazföldje. „Isten így szólt: Gyűljenek össze a menny [vagy levegő] alatti vizek egy helyre, és jelenjen meg a szárazföld! És így is lett. És Isten a szárazföldet Földnek nevezte; a vizek összegyűjtését pedig tengereknek nevezte; és Isten látta, hogy jó.” Mózes első könyve 1:9,10

Példabeszédek könyve 8:29 szerint az Úr „megadta a tengernek a rendeletét, hogy a vizek ne lépjék túl a parancsát, amikor a föld alapjait kijelölte.” Azt olvassuk, hogy ha a Föld összes kontinentális tömegét egy szintre simítanák, a Föld teljes szárazföldi felülete egy-két mérfölddel az óceán alatt lenne. Nyilvánvalóan ez volt a helyzet a harmadik teremtetési nap előtt.

Isteni rendeletre és az isteni hatalom irányítása alatt megkezdődött a Föld felszínének – amely akkor még meglehetősen puha kéreg volt – meggörbülése, ami elmélyítette az óceánfeneket, és felemelte kontinenseinket. Ahogyan a Jób könyvében is olvashatjuk: „Eddig jöhetsz, de tovább nem. Itt kell megállniuk büszke hullámaidnak!” Jób 38:10,11

„Határt szabtal nekik, amelyet nem léphetnek át; hogy ne térjenek vissza, hogy elborítsák a földet [ahogyan az óceánok eredetileg tették].” (Zsoltárok 104:9). Emellett a harmadik teremtetési időszakban Isten így

szólt: „Hadd teremjen a föld fűvet, magot hozó növényeket, [...] a maga nemzetsége szerint, amelyeknek magja önmagukban van, a földön; és így lett.” (Mózes 1:11). Így írják le a növényzet legkorábbi formáit.

Bár a héber szót, amelyet itt „fűnek” fordítottak, később a szó szerinti fűre alkalmazták, ebben a szövegben nyilvánvalóan a gyengéd növényzet általánosabb formájának leírására használják. Egyes Bibliafordítások „növényzetnek” fordítják.

A harmadik teremtési korszak magában foglalta azt, amit a tudósok karbon- és kora perm-korszaknak neveznek. Ebben az időben a sűrű növényzet, amely igazi erdőkké nőtt, szolgáltatta az anyagot a föld szénkészleteihez.

Álljunk meg itt egy pillanatra, hogy felismerjük a „fajához hasonlóan” kifejezés mély jelentőségét. Ez az Úr módja annak kifejezésére, hogy az élet minden faja rögzített, és nincs evolúció az egyikből a másikba. Lehet, hogy minden fajnak számos változata létezik. Például a rózsáknak és a kutyáknak is sokféle változatuk van, de mindegyikük róza és kutya. Maga Darwin is őszintén elismerte ezt A fajok eredete című művében: „A képzett megfigyelők minden erőfeszítése ellenére egyetlen olyan esetet sem jegyeztek fel, amikor egy faj átalakult volna egy másik fajjá.”

A ma ismert magasabb rendű növényi életformákkal kapcsolatban Darwin úr állítólag egy Sir Joseph Hookernek írt levelében így fogalmazott: „Amennyire meg tudjuk ítélni, az összes magasabb rendű növény

gyors fejlődése a közelmúlt geológiai korszakában egy szörnyű rejtély.” (A növények evolúciója, 42. oldal, Dr. D. H. Scott, M.A., L.L.D.). Ez egyszerűen azért volt „rettenetes” rejtély Darwin számára, mert ellentmondott az evolúciós elméletének.

A tudósok általában még nem állnak készen arra, hogy feladják evolúciós elméletüket, de elismerik, hogy a kőzetekben talált geológiai leletek tekintetében végig megmagyarázhatatlan hiányosságok vannak, a növényi és állati élet legalacsonyabb formáitól a legmagasabbakig. Más szavakkal: számos „hiányzó láncszem” létezik, amit olyan neves tudósok is nyíltan elismernek, mint Wells, Huxley, Dana és mások. Egyes tudósok „gyors átmenetről” és „folytonossági hiányról” beszélnek, ami azt jelenti, hogy nincs bizonyíték arra, hogy az egyik faj a másikba fejlődött volna át.

Wells és Huxley felismerték a nehézségeket. Mindazonáltal pusztá képzeletükre alapozva „hidakat” építettek, elismerve, hogy ezek „kísérleti jellegűek” és „spekulatívak”. A geológusok becslése szerint ez a spekulatív híd legalább 500 millió éves időresein ível át. A helyzet szerencsétlen része az, hogy e jeles tudósok műveit olvasó laikus olvasó nem tud különbséget tenni a kőzetek nyomai alapján tényként megállapítottak és a spekulatív hidak között.

Ezeket a gondolatokat összefoglalhatjuk a francia professzor, E. Perrier egyik idézetével, amely könyvének, „A történelem előtti Föld” című művének 75. oldalán található. Írja: „Annyi szerves forma viszonylag hirtelen megjelenését néha az evolúciós

elmélet ellen szóló bizonyítéknak tekintették. Ugyanakkor bebizonyosodott, hogy új növény- és állatvilág hirtelen megjelent bizonyos geológiai rétegekben, miután a közvetlenül megelőző rétegekben megőrződött régebbi fajok teljesen eltűntek.” Perrier megjegyezte, hogy ezt „a független teremtetések mellett szóló cáfolhatatlan érvnek tekintették.”

## **A NÉGYEDIK NAP**

A negyedik „nap” a Napot, a Holdat és a csillagokat érintette. A szöveg így szól: „És mondá az Úr: Legyenek világosságok az égbolton, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától; és legyenek jelekké, és az évszakok, a napok és az évek jelzőivé... És teremté az Úr két nagy világosságot: a nagyobbikat, hogy uralkodjék a nappal felett, és a kisebbet, hogy uralkodjék az éjszaka felett; és teremté a csillagokat is.” Mózes első könyve 1:14–16

Az alkalmi olvasó könnyen azt a benyomást kaphatja a leírásból, hogy ebben az időszakban teremtődött a nap és a hold, de ez nem így van. A nap és a hold „kezdetben” teremtődött, amikor „Isten megteremtette az eget és a földet”. Ezek az „ég” részét képezik. Mózes első könyve 1:1

Az itt „teremtett” jelentéssel fordított héber szó ennél sokkal tágabb jelentéssel és használattal bír. A Zsoltárok 104:19-ben „kijelölt” jelentéssel szerepel. Isten „a holdat az évszakokra rendelte; a nap tudja, mikor nyugszik le”. Isten negyedik napi munkája nem a nap és a hold teremtetése volt, hanem azok kijelölése,

hogy „uralkodjanak a nappal és az éjszaka felett”, és hogy „jelekké, évszakokká, napokká és évekké” szolgáljanak.

Ahogy korábban megjegyeztük, a nap fénye volt az, amely halványan áthatolt a sötétség pólyáján, amely a Földet körülvette az első teremtetési korszakban, amikor Isten azt mondta: „Legyen világosság!”

Nyilvánvaló, hogy a negyedik teremtetési „nap” előtt is eljutott némi napfény a Földre, hiszen erre volt szüksége a harmadik korszakban növekvő növényzetnek. De a Nap és a Hold akkor még nem „uralkodtak” abban az értelemben, hogy évszakokat hoztak volna létre, amit az a tény is bizonyít, hogy a szénrétegeinket alkotó hatalmas fák nem mutatnak olyan évgyűrűket, amelyek növekedésük éveit jelölnék.

## AZ ÖTÖDIK NAP

Az ötödik korszak a tengeri élet és a „föld felett repülő madarak” előhozásának volt szentelve (1Mózes 1:20). Olvashatjuk, hogy Isten teremtetette a nagy „bálnákat és minden élőlényt, amely mozog, és amelyet a vizek bőségesen hoztak elő, fajuk szerint” (1Mózes 1:21).

A Biblia „tengeri szörnyek” kifejezést használ a „bálnák” helyett. A Strong-féle konkordancia szerint a héber szó „szárazföldi szörnyek”-ként is fordítható. A Mózes első könyve 1:21 valószínűleg azokra a hatalmas állatokra utal, amelyeknek a tudósok olyan neveket adtak, mint a dinoszauruszok, a diplodokuszok és a tirannoszauruszok, ami hatalmas gyíkokat jelent. A tudósok szerint ezek a szörnyek

ugyan a szárazföldön is élhettek, de hatalmas súlyuk miatt a vízben könnyebben tudtak mozogni, mivel a víz segített megtartani a súlyukat.

A „minden szárnyas madár” (1Mózes 1:21) kifejezés alkalmazását nem kell feltétlenül a tollas madarakra korlátozni. A geológusok megállapították, hogy ebben az időszakban léteztek hatalmas, szárnyas lények, amelyek nem voltak tollasak, szárnyaik felépítése pedig némileg hasonlított a denevérek szárnyaihoz.

Akár a korszak hatalmas gyíkjairól, akár a kizárólag a tengerben élő lényekről, akár a levegőben repülő tollas vagy tollatlan madarokról van szó, minden faj „fajához hasonlóan” lett teremtve. Ezt megerősítik a geológusok is, akik nyíltan elismerik, hogy a „Kövek könyvében” található bizonyítékok alapján ezek a fajok hirtelen jelentek meg, anélkül, hogy bármilyen jelét látták volna annak, hogy az evolúciós lépcsőn haladtak volna felfelé.

## A HATODIK NAP

A hatodik „nap” végén Isten megteremtette az embert a saját képére. Illő módon éppen ebben a korszakban teremtődtek azok a szárazföldi állatok is, amelyek az ember szükségleteinek kielégítéséhez járultak hozzá.

Míg a növényzet a harmadik „napon” jelent meg, addig is folyamatosan új növényfajok jelentek meg; a virágos és gyümölcsfák pedig a hatodik napon lettek teremtve. A geológusok megállapították, hogy a virágos növények és fák megjelenésével együtt jelent meg a

méh is. Ekkor vált szükségessé a méh és más rovarok beporzási célokra, és ezt megelőzően nem rendelkeztek volna megfelelő táplálékforrással. A Teremtő gondoskodott arról, hogy a rovarok „természetes” táplálék iránti vágya automatikusan arra készítse őket, hogy a virágos növények és fák szaporodási folyamatában segédkezzenek.

Isten földi teremtésének koronázó eleme az ember volt. A Teremtés Építője az embert szem előtt tartva tervezte meg a Földet és minden vele járó berendezést. Az ember teremtésével kapcsolatos igazság feltárásakor a szentíró mintegy a kulisszák mögé vezet minket, és hallhatjuk, ahogy Isten a fiához szól. Mózes első könyve 1:26: „Teremtsünk embert a mi képmásunkra, a mi hasonlatosságunkra; és uralkodjanak a tenger halain, az ég madarain, a jószágon, az egész földön és minden földön csúszómászó állaton.”

Kétségtelenül nagy öröm volt mind az Atyának, mind a Fiúnak tudni, hogy most végre megvalósul az a nagy cél, amelyért az elmúlt öt „napon” át az isteni hatalom „gondoskodott”. Bármennyire csodálatosak is voltak az előző teremtési cselekedetek, még mindig nem volt megfelelő képviselője a Teremtőnek, akit a föld királyává lehetett volna kinevezni.

„Férfinak és nőnek teremtette őket.” (Mózes 1. könyve 1:27). Ezt a rövid ténymegállapítást a második fejezet részletezi. Itt megtudjuk, hogy a férfit teremtették meg először, és hogy eltelt egy kis idő, mire a nőt megteremtették. A férfiról a feljegyzés így szól: „Az Úr Isten a föld porából formálta az embert, és az

orrlyukaiba lehelt az élet leheletét; és az ember élő lélekke lett.” Mózes 2. könyve 2:7

Itt két tudományos igazságot fogalmaznak meg az emberi anatómia kapcsán: (1) Az ember szervezete a földben megtalálható kémiai elemekből áll. (2) Az ember a tüdejébe belélegzett oxigénnek köszönhetően él. Mózes III. könyve 17:11 azt mondja: „A test élete a vérben van.” Ma már tudjuk, hogy a tüdőbe jutó oxigént a vér szállítja a test minden részébe, és így marad életben a test. Milyen csodálatos, hogy ezt a tudást a Biblia már jóval azelőtt rögzítette, hogy az ember felfedezte volna!

„Az ember élő lélekke lett.” Az élő lélek egy élő lény. A Mózes első könyve 1:21-ben és 24-ben ugyanazt a héber szót „élő teremtménynek” fordítják, utalva az alacsonyabb rendű állatokra. Ez a fordítási következetlenség tükrözheti a fordítók azon szándékát, hogy fenntartsák az „halhatatlan lélek” hagyományát, amely szerint az embereknek van egy elpusztíthatatlan élet szikrája, amely valahol az anatómiai felépítésükben rejtőzik, és amely a test halála után elszabadul, és túlélte a halált.

Bár a „halhatatlan lélek” hagyományt egyáltalán nem sugallja az „élő lélek” kifejezés, a fordítók nyilván úgy gondolták, hogy ez jobban hangzik, mint az „élő teremtmény” kifejezés, amelyet akkor használtak, amikor az alacsonyabb rendű állatokra utaltak. Ha mindkét esetben a „élő lélek” vagy az „élő teremtmény” kifejezést használták volna, a sötét középkor egyes bibliafordításait tanulmányozóknak sokkal nagyobb eséllyel jutott volna tudomásukra, hogy a „halhatatlan

lélek” hagyományt a Biblia egyáltalán nem tanítja. Hajlamosabbak lettek volna elfogadni a Prédikátor 3:19–21-ben kifejtett egyszerű igazságot, ahol Salamon elmagyarázza, hogy az embernek és az állatnak egy és ugyanaz a lélegzete, és hogy „ahogyan az egyik meghal, úgy hal meg a másik is”.

A Mózes első könyve 2:8–9 további részleteket közöl a Teremtő ember iránti szeretetteljes gondoskodásáról. „Az Úr Isten kertet ültetett Édenben, keletre; és oda helyezte az embert, akit formált. Az Úr Isten pedig a földből minden olyan fát kinövesztett, amely kellemes a szemnek és jó táplálékul; az élet fáját is a kert közepén, valamint a jó és a rossz ismeretének fáját.”

Mivel az embert Isten képmására teremtették, képes volt értékelni az élet magasabb rendű dolgait. Noha Isten minden műve tökéletes, és ezért igaz fényében nézve gyönyörű, a Teremtés könyve nyitó fejezetében semmi sem szól Isten teremtésének szépségéről. Az ok nyilvánvaló. Az alacsonyabb rendű állatok nem tudták értékelni a szépséget. De az ember teremtése után más lett a helyzet. Most már a szépségre helyeződik a hangsúly, még az élelmezési szükségletek előtt is. Az ember nem csupán azért élt, hogy egyen; ezért a Teremtő olyan fákat teremtett az Édenkertben, amelyek „szépek voltak a szemnek”.

## **KÍSÉRTÉS ÉS ENGEDETLENSÉG**

Mivel Ádámot Teremtője képmására teremtették, és a föld királyának szánták, lehetőséget kapott arra, hogy megismerje uralma alá tartozó területet. Rábízták a

feladatot, hogy nevet adjon „minden állatnak”, „az ég madarainak” és „a mező minden vadállatának”. (1Mózes 2:19,20). Ennek során nyilvánvalóvá vált, hogy Ádámnak nincs megfelelő társa, vagyis „segítőtársa”. Így hát Isten a maga bölcs módján megteremtette Évát. 1Mózes 2:18,21–25

Nem sokkal Éva teremtése után a Sátán, az Ördög a kígyón keresztül közeledett hozzá, és megkérdőjelezte azt, amit Isten a bűn büntetéseként a halálról mondott. „Bizony nem fogtok meghalni” – mondta Évának, és hozzátette: „Isten tudja, hogy azon a napon, amikor abból esztek, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az istenek, ismerve a jót és a rosszat.” Mózes 1. könyve 3:1–5

Isten végtelen bölcsességében előre tudta, milyen utat fognak bejárni Ádám és Éva, anélkül hogy bármilyen módon beavatkozott volna szabad akaratukba. Tudva, hogy engedetlenek lesznek, Isten megengedte ezt. Isten tudta, hogy csak így szerezhethet az emberiség gyakorlati ismeretet a jóról és a rosszról.

Ahogy előre megjósolták, Ádám engedetlensége a halál büntetését vonta maga után, és öröklődés útján ez átterjedt minden utódjára. Ez sok bánatot és szenvedést okozott. De ezen a tapasztalaton keresztül az emberiség megtanulja, milyen szörnyű következményekkel jár a Teremtő törvényének megszegése.

Isten azonban továbbra is szereti emberi teremtményeit. És „bár fájdalmat okoz, mégis irgalmas

lesz... Mert nem szívesen okoz szenvedést... az emberek gyermekeinek.” Siralmak 3:32,33

Mivel Isten szereti emberi teremtményeit, megváltást biztosított számukra Urunk, Jézus Krisztus által. Így írta Pál: „Mivel az ember által jött a halál, az ember által jött a halottak feltámadása is. Mert amint Ádám ban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.” 1 Korinthus 15:21,22

Ez a munka, amelynek célja az emberiség földi életre való visszaállítása, Krisztus ezeréves királysága alatt fog megvalósulni. Máté 19:28; Jelenések könyve 20:6

## ÚJ TEREMTÉS

Eközben, Jézus első eljövételétől kezdve, egy másik teremítő munka is folyamatban van. Erről „új teremtésként” beszélhetünk. Pál apostol adta meg nekünk ehhez a kulcsot, amikor ezt írta: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régiek elmúltak; íme, minden új lett.” (2 Korinthus 5:17). Jézus maga is új teremtménnyé vált az isteni életszintjén, és azoknak az igazi követőinek, akik teljes mértékben elkötelezték magukat Isten akaratának teljesítésére, biztosítékuk van arra, hogy ők is felmagasztaltatnak, hogy vele és Mennyei Atyjukkal lehessenek. János 14:2,3; 17:24; Jelenések könyve 3:21; 2 Péter 1:4

Egy új napot fog bevezetni „az igazságosság napjának” felkelése. (Malakiás 4:2). Az Igazság Napja Krisztus, és hűséges követői vele lesznek. Őket az „első feltámadásban” kihozzák a halálból, hogy Krisztussal együtt éljenek és uralkodjanak. (Jelenések

könyve 20:4,5). Ők azok az „igazak”, akik „ragyogni fognak, mint a nap az Atyjuk országában”. Máté 13:43

Addig is az embernek lehetősége lesz megismerni az engedelmesség előnyeit. Végül mindenki felébred a halál álmából. Akkor, a gonoszsággal kapcsolatos tapasztalatokból nyert tudással ( ) felvértézve, azok, akik elfogadják a Krisztus által számukra biztosított életfeltételeket, és betartják az akkor hatályos királyság törvényeit, visszanyerik az emberi tökéletességet. Akkor az ember, a föld királya, örökké Teremtője arcának fényében fog lakozni, élvezve a béke, az egészség és az örök élet áldásait.